

Universitätsbibliothek Wuppertal

Davidis Ruhnkenii Opuscula Varii Argumenti, Oratoria, Historica, Critica

Ruhnken, David

Lugduni Batavorum, 1823

De Apollonio Rhodio

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1677](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1677)

DE APOLLONIO RHODIO:

EX EPISTOLA CRITICA II.

EJUSDEM OPERIS, p. 189 — 192.

Atque hic scribendi finem facere possem. Verum, quae singularis Tua est facilitas, Vir praestantissime, non aegre feres, si vel diutius Te a gravioribus detinero negotiis, meas in Apollonium quoque Rhodium conjecturas, iudicio Tuo vel probandas, vel rejiciendas, proponens. Nec facile ceperim hujus rei arbitrum, Te intelligentiorem, qui Callimachi cura suscepta, recte statueris, aemuli et aequalis poëtae lectionem cum illo semper esse conjungendam. Equidem hujus poëtae notitiam, sicut reliqua omnia, T. Hemsterhusio debeo, qui, ut ingenium qualecunque acueret, plura, quae labem contraxissent, loca mihi restituenda designabat. Eodem etiam auctore, versus, qui ex priore carminis editione in posteriorem, invito poëta, irrepsissent, studiose indagavi. Προεκδόσεως mentionem faciunt veteres Critici ad I, 285. 515. 543. 725. 788. etc. Inter spurios hujus generis versus referam

I. 1226. 1227.

Αἱ μὲν ὄσαι σκοπιᾶς ὄρεων λάχρον, ἢ καὶ ἐναύλους.
Αἴγε μὲν ὑλήωροι ἀπόπροθεν ἐστιχόμεντο.

P p 4

Quos

Quos etsi ita refingas, ut cum praecedentibus aptius coëant, tamen neque frigere desinent, neque *vobelas* iudicium amittent. Sic ante multos annos iudicavi, neque lectis iis, quae Cl. Brunckius disputavit, sententiam muto. Nam quod idem vir praestantissimus negat, quemquam, qui posteriorem Apollonii editionem cognovisset, priorem lectione aut iteratione dignam existimasse, non meminerat, aliorum quoque scriptorum duplicem editionem ad nos pervenisse. Sic, ut hoc utar, Jer. Marklandus docuit, Maximi Tyrii cum primam, tum alteram editionem adhuc superesse.

II. 1117—1120.

Ἀδελφὰ δ' ἐββάλη ὄμβρος ἀθέσφατος, ὅτε δὲ πάντων
καὶ νῆσου, καὶ πᾶσαν ὄσσην κατεναντία νῆσου
Νῆσον τ' ἤπειρόν τε περὶ αἰὶς ἀγγόθι νῆσου
Χώρην Μοσσύνιοι ὑπέρβιοι ἀμφενέμοντο.

Profecto hebes et obtusus sit oportet, qui non videat, vs. 1119. huc ex altera editione temere migrasse. Hemsterhusius meus in libri margine haec notaverat: „Suspicio primae secundaeque editionis
„diversas lectiones hic fuisse conjunctas. Sic in
„editione priore opinor extitisse; ὅτε δὲ πάντων Νῆσον
„τ', ἤπειρόν τε περὶ αἰὶς (vel περὶ αἰὶν) ἀγγόθι νῆσου.
„quod deinde hunc in modum refinxerit Apollonius:
„ὅτε δὲ πάντων καὶ νῆσου, καὶ πᾶσαν ὄσσην κατεναντία
„νῆσου Χώρην Μοσσύνιοι. Utravis lectio integram
„reddit et expeditam sententiam.” Hanc conjecturam nostram minime vanam fuisse, sex Codices apud

Brun-

Brückium, in quibus hic versus omittitur, ostendunt.

II. 1128 — 1130.

Πότῳ γὰρ τρηχέϊαι ἐπιβρίσασται ἄελλαι
 Νηὸς ἀεικέλης διὰ δούρατα πάντ' ἐκέδασσαν,
 Ἴη ἐνι τεϊρόμενοι ἄμ' ἐπὶ χρέος ἐμβεβαῶτες.

Ex his vs. 1130. prorsus elumbis est, et tam elegantī poeta indignus. Fac tamen periculum, ingeniosissime Erneste, an emendatione aliqua aptius jungi praecedentibus, concinniorque fieri possit. Sin minus, hunc quoque ex priorē editione huc intrusum patemus.

III. 372 — 376.

Οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀπότροβι, λαβητῆρες,
 Νεῖσθ' αὐτοῖσι δόλοισι παλίσσυτοι ἔκτοθι γλῆς,
 Πρὶν τινα λευγαλέον τε δέρος καὶ Φρίξον ἰδέσθαι,
 Ἄυτῃ δμαρτήσαντες ἀφ' Ἑλλάδος; οὐδ' ἐπὶ κῶας,
 Σκῆπτρα δὲ καὶ τιμὴν βασιλιῆδα δεῦρο νέεσθε.

Vix alius Apollonii locus majore obscuritate laborat. Longum est, ac taedet, Scholiastae et Hoelzlini commenta referre. Dicam potius, quid mihi in mentem venerit. Tollendus videtur vs. 374. e προεκδόσει superstes: Πρὶν τινα λευγαλέον τε δέρος καὶ Φρίξον ἰδέσθαι. Quo abjecto, statim sentis, omnes tenebras dispelli; praesertim si quae sequuntur, leviter refingas. Hanc conjecturam, magnopere gaudeo, me probasse doctori carissimo, qui consultus, pro sua in me indulgentia, sic respondit: „Adsentior tibi in vs. 374. Apollonium hic versus non deest. Scholium adjectum,

„ quod recentioris est, qui vetera mutilabat, ostendit scripturam in antiquis Codd. non constitisse. „ Legerim ἐφ' Ἑλλάδος. deinde vel, οὐκ ἐπὶ κῶας, „ Σκῆπτρα δὲ etc. id est, ἀλλ' ἐπὶ σκῆπτρα vel, οὐδ' „ ἐπὶ κῶας, Σκῆπτρά τε καὶ τ. β. δ. νέσθαι utriusque lectionis vestigia sunt in Schol. neque utra sit „ praeferenda, facile definivero.”

Praeter hos versus sunt pauci alii, quos item ex priore editione arbitror esse invecos. Sed cum horum ratio non perinde certa sit, illos, praestat, Tuae, Vir sagacissime, aliorumque acutiorum curae relinquere. Vide tamen, an satis probabili conjectura ad priorem editionem referam versus elegantissimos, quos reperi in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae:

Πληγάδες·

Οὐδ' ἵπποι ὄρθρῖναι κατὰ κλισίας χρεμῆθεσκον,

Ἄλλὰ βόες πλήρεσσι κατευνάζουσι κάπησι.

Νηυσὶ δὲ πρῆκτὰ κέλευθα Χελιδονίης ἀπὸ πέτρης

Πληγάδας ἀξείνους, καὶ ὅπου Φινιῖάδα δόρπα

Ἄρπυιαι ἄτλητον ἐπὶ ψῶον ἀμπνεύεσκον.

Πλωτὴ ἐγένετο ἡ θάλασσα ἀπὸ Χελιδονίαν, ὅ ἐστιν, ἄκρα-
τηρίαν τῆς Λυκίας, μέχρι τοῦ στόματος τοῦ Ἄξείνου
πόντου. αἱ γὰρ Συμπληγάδες ἐκεῖ εἶτιν, ὡς Πληγάδας
εἶρηκε. δοκεῖ δὲ Φινεύς τυφλωθεὶς ἐπ' ἐκείνου τοῦ τόπου
διατρίβειν, καὶ στερεῖσθαι τῆς τροφῆς, τῶν ἄρπυιῶν αὐτὰ
τὰ δεῖπνα ἄρπαζουσῶν, καὶ τοσούτον ἀπολειπόντων (le-
ge, αὐτῶ τ. δ. ἄ. κ. τοσαύτην ἀπολειπόντων) ὁδμῶν
ἀνυπόστατον διὰ τὴν δυσωδίαν. Hactenus ille Gramma-
ticus. Vs. 2. scribe κάπησι, ut apud Homer. Il. Θ.
434. Post vs. 3. unus excidisse videtur. Versus
quin-

quintus emendatior est apud editum Etymologum et Suidam: Ψῶα καὶ ψῶζα, ἀμφοτέρω τὴν δυσωδίαν σημαίνει. Ἄρπυιαι ἄτλητον ἐπὶ ψῶαν πνεύσκον. Cum eo comparandus Apollon. II. 491. Καὶ δ' ἐπὶ μυδαλέμῳ ὀδμῆν χέρον· οὐδέ τις ἔτλη Μῆ καὶ λευκανίηνδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ Ἔστηώς· τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λείψανον δαιτός. et vs. 229. Πνεῖ τόδε μυδαλέον τε καὶ οὐ τλητὸν μένος ὀδμῆς. Hi versus cujus poetae sint, neque Etymologus, neque Suidas indicarunt. Sed Tzetzes ad Lycophron. 1285. quartum laudans, auctorem edit Apollonium: εἰ δ' Ἀπολλώνιος ποτὲ μὲν φαίνεται παρὰ τὸν Εὐξείνον πόντον, ἦτοί τὴν τοῦ Στενοῦ κλειδα, λέγων Συμπληγάδας, ποτὲ δὲ ὁμοίως τῷ Λυκόφρονι γράφων· Πληγάδας ἀξείνους, καὶ ὅπου Φοινῆϊα δόρυπα. ubi ex corrupta lectione Φοινῆϊα scribendum: Πληγάδας ἀξείνους, καὶ ὅπου Φινῆϊα δόρυπα.

Jam ad scripturae vitia castiganda transeamus, quibus ita oppletus est Apollonius, vix ut iis tollendis non dicam mea, quae quam levis sit, sentio, sed complurium solertissimorum hominum opera sufficere videatur.

— Λο. MDCCLXXXII.